

מלכת המים 77

משעם העולם הזה

בחסות

מנכ"ל "דירות גינדי"

אברהם גינדי

תכשירי שיער

מלכות המים יודעות כיצד לזכות בשיער מטופח. הן משתמשות בתכשירי השיער של "וולה" וזוכות לתוצאות יוצאות מהכלל. (ראו תמונות בעמוד הבא).

בגדי ים וחוף

"גוטקס", יצואן מס' 1 של בגדיים וחוף. חברת "גוטקס" מייצאת לעשרות ארצות בעולם הרחב את בגדי-הים והחוף שמתכנתת הגב' לאה גוטליב. בגדי-הים והחוף של "גוטקס" גם למלכות המים.

גלי Galil

יצרני אופנה אומנותית

מי שהיתה מועמדת להיות מורה לציור, ניצה שוחט, הפכה את אומנותה לתיכנון אופנה. לכן, "אנה גלי" כל שימלה הינה יצירת אומנות ואין שימלה אחת דומה לאחותה — כי אם יצירה בפני עצמה. שמלות "אנה גלי" למלכות.

ארקיע תעופת פנים

המשתתפות בטקס בחירת "נסיכת ים סוף" באילת תגענה במטוסי "ארקיע", כי חופש באילת מתחיל ב"ארקיע".

מרכז ללמודי נהיגה (בכניסו הרב)

מרכז ללימודי נהיגה

שיטת לימוד חדשה המביאה לחסכון ב"מיספר השיעורים, הוכיחה עצמה במיספר התלמידים הגדול שעבר המיבחן הראשון.

חברת התעופה

לכל מקום יפה בעולם מגיעים מטוסי חברת "אולימפיק". גם "מלכת המים 1977" טוטס ב"אולימפיק" לאתונה ומשם לרודוס וחזרה.

עדקי דחה את הצעתם בטענה שאין לו מושג בעבודת עור. הבעיה היתה שאף פעם לא הערכתי מספיק את כישורי הר סבעיים." אבל אחרי שיכנעתי רבים הצטרף לבסוף כשותף בחנות.

העבודה הראשונה שפירסמה את שמו כממחה בעבודת-עור היתה זוג מכסוי עור. מספר עדקי. "יום אחד נכנסה לחנות בחורה ושאלה אם אנחנו מייצרים גם מכסויים של עור. גזיו כץ חשה לעזותי האמרה לי בעברית: "תגיד לה שכן" לא הבנתי מה קורה. אך מיד התחלתי לקחת את מידותיה. כעבור שלושה ימים היא באה לקחת את המכסויים. להתלהב ברתה לא היה גבול. זה היה קרשיהפיצה שלי לתעשיית בגדי-העור. ובמיוחד נודע שם של "המכסויים הלהטטים" שיצרתי ונחטפו עליידי הדוגמניות של ווג".

מאוחר יותר פתח יצחק עדקי חנות משלו בשדרה הראשונה בני-יורק. הוא נאלץ לסגור אותה עד מהרה בגלל מחסור בכסף. בתקופה זו פגש בני-יורק צעירה הולנדית שהגיעה לשם במסגרת להקת מחול בינלאומית. זמן קצר אחר-כך היא עזבה את מולדתה ומשפחתה ונישאה לי

(המשך מעמוד 37)

תיקה המאפשר המשך עיסוק הבלתי-חוקי של המצילים.

לבד מחשיפת קשר השתיקה של עיסוקי ההשכרה הבלתי-חוקיים של המצילים, הר מתנהלים זה יותר משנות דור בחופי תל-אביב. הורה השופט אלוני גם להביא את פסק-דינו לידעת ראש עיריית תל-אביב שלמה ("צ"צ") להט. בתיקוה שאולי הוא יצליח לשכך את הסערה שפרצה כתוצאה מתחרות השכרת הסירות בין טופסי הור תיק לבין המצילים. שמרבייתם עיד תלו בו עיניים מעריצות כאשר הודיע אינם בקורס-המצילים שעברו תחת השגחתו.

דרכי חיים

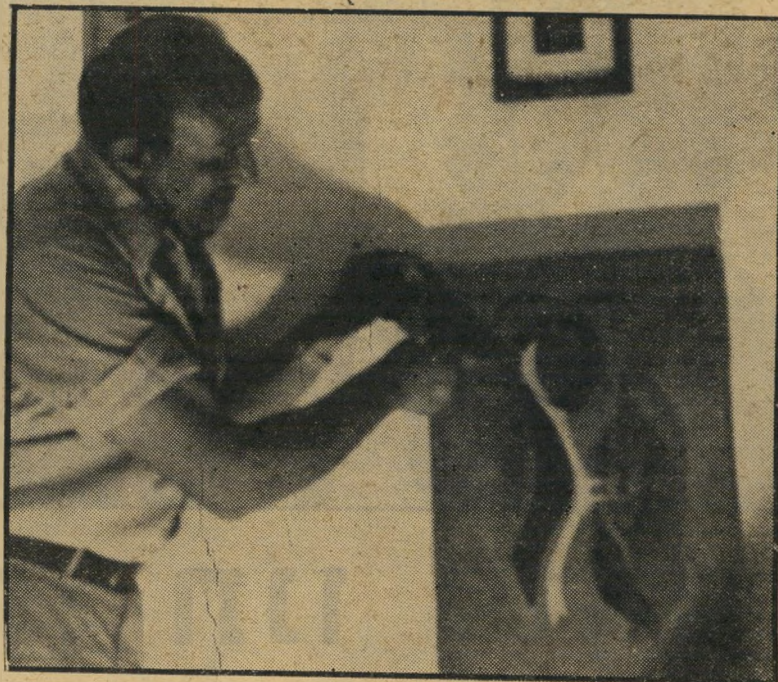
לחפש בעור

איש "חבורת האש" לשעבר

מצא את עצמו

כאמנות אינדואנית

בין אצבעותיו של הגבר המוצק היתה נעוצה סכין חדה. הוא פעל בוריוות ויעיר

יצחק עדקי ויצירה העור המתעורר

יצחק. כעבור שנה נולדה בתם. עדקי מצא את עצמו לפתע בעל משפחה ומחוסר כל מקור הכנסה. הוא החליט לחזור לארץ. החברים הרבים שרכש במסגרת שירותו הצבאי לא נטשו אותו בעת מצוקתו. מי שיצק מים על ידיו של הפסל יצחק דנציגר ומאו התחזקה ויקתו לאמנות מצא את עצמו לפתע כפועל פשוט כמפעל האשלג. באותה תקופה התודע אל מנשקה קדישמן, שעבד כטרקטוריסט.

העבודה הפיזית הקשה לא הפריעה לי עדקי. אבל בגלל קשיים משפחתיים ומצוקה כלכלית נאלץ להעתיק את מגוריו למרכז הארץ. בתקופה זו החל לעסוק באבן כמעצב קירות ומשפץ מיבנים עתי-קים. בעיקר התפרסם בעקבות בניית מוזיאון העתיקות הפרטי בחצר ביתו של משה דיין בצלה.

לפני שנה אסף יצחק בשנית את מיטלי טלוי השאיר את אשתו וילדתו בארץ והחליט לנדוד שוב. הפעם החליט לחזור לעיסוקי העור אך בצורה שונה. תוך הגשת חלום הילדות: לצייר בעור.

זהו שילוב אדיאלי בין המופשט למורחשי. מסביר עדקי את אמנותו "שילוב בין עבודת-ידיים מוחשית של חיתוך ורציפה לבין דברים שברוח" לצורך זה הוא מנצל את הידע שרכש בסוגי העור הכעבודה בעור.

לוח, בשמץ של אלימות. אצבעותיו לא הותירו כל ספק לגבי בקיאותו במלאכה. ריח הריף של עור התפשט בכל החדר. מסביב על הריצפה היו סוורות רצועות עור בצבע אדום.

סכינהחיתוך, התער ורצועות-העור הם כלי-העבודה של יצחק עדקי, הטוען כי הוא האיש הלבן הראשון המצייר בעור. מלבדו עושים זאת רק אינדיאנים וכחשים. החיים הרחיקו את יצחק עדקי מהאמרנות. הוא התחיל ליצור רק לפני 10 שנים. בגיל 41 נטש את מולדתו, ניתק מעברו ויצא לנסות את מזלו בארצות-הברית. כמי שנמנה עם מקימי חבורת-האש הנודעת, שניסחה להנציח את הווי "מסביב לגבר הזה" של הפלמ"ח. לא היה הדבר קל עבורו. במי מלחמת-העצמאות נימנה עם הידית ה"רזרבה" שעסקה בליווי-השיירות. מאוחר יותר הצטרף לגדוד השישי של הפלמ"ח אשר במסגרתו הוקמה חבורת "האש". עדקי נאלץ לנטוש את הקאריירה הצבאית בגלל מצוקת הוריו. שנים מספר קודם לכן היה עליו להפסיק את לימודיו ברצאל ולהתמך במשפחה.

הוא נמנה עם משפחה ירושלמית עתיקה. שאבותיה עשו את דרכם ברגל לארץ מתימן. הנער החולמני שאהב לצייר נאלץ לוותר על קאריירה אמנותית. "מזה אי אפשר לחיות" טענה משפחתו.

את דרכו בארצות-הברית החל כמרקיד בלהקת מחול. שהוקמה במסגרת החברה הישראלית-לתיירות. הלהקה התמקמה בניו-יורק. והפיעה בקביעות בקפה סברה. יום אחד הגיעו לשם שמוליק וגזיו קראוס. הם חיפשו שותף לחנות-העורות שהקימו לפני עשר שנים בגריניץ' וילג.